

opusdei.org

Kao u filmu: sreća koju ništa ne može oduzeti

Bog ne želi samo sretan kraj, već želi i da budemo sretni na tom putu. Njegovom milošću možemo prihvatiti način života utemeljen na prisutnosti Krista u nama.

1.02.2026.

Svi volimo filmove sa sretnim završetkom. Želimo da protagonist, nakon bezbrojnih avantura i teškoća, konačno postigne ono za što je toliko

naporno radio. A gledatelj, koji je svjedočio njihovim kušnjama i nevoljama, dijeli njihovu radost.

Bog nam ne planira samo sretan kraj: On želi da budemo sretni tijekom cijelog putovanja. Gospodin želi da Njegovom milošću prihvatimo način života usmjeren na ono što je istinski važno: prisutnost Krista u svakome od nas. Upravo nas je to Isus pozvao cijeniti u Propovijedi na gori (usp. Mt 5,1-12).

Gledatelji su ostavili otvorenih usta

Isus je sjeo na obronak, gdje su ga svi koji su ga slijedili mogli jasnije vidjeti. Proširila se vijest da mladić potiče srca i mnogi nisu htjeli propustiti priliku. Neki su imali sreće da budu samo nekoliko metara udaljeni od njega. Drugi su se, međutim, morali zadovoljiti time da ga vide izdaleka. Svi su ostali s nestrpljenjem, čekajući da čuju prve

riječi iz Učiteljevih usta. "Ne dira li vas vidjeti Isusa, uvijek okruženog ljudima, koji žure da mu dotaknu odjeću, prate ga i neprestano ga pritišću, do te mjere da mu ne ostavljaju ni vremena za jelo?"[1].

Svjestan sve te pažnje, Gospodin je počeo govoriti: „Blago siromašnima duhom: njihovo je kraljevstvo nebesko. Blago onima koji tuguju: oni će se utješiti. Blago krotkima: oni će baštiniti zemlju.“ I tako je nastavio, misleći na one koji gladuju i žeđaju za pravednošću, na milosrdne, na čiste srcem, na progonjene...

Izraz iznenađenja na licima svih morao je biti neprocjenjiv. Navikli shvaćati ljudski prosperitet kao znak Božje ljubavi, bili su zbunjeni tvrdnjom da bi one koji pate od siromaštva ili nepravde trebalo smatrati blaženima. Okviri koje su koristili za prosuđivanje onoga što se događa u njihovim vlastitim životima

bili su razbijeni, a umjesto toga, pred njihovim očima se otkrila panorama koju nikada nisu mogli zamisliti i koju još uvijek teško shvaćaju.

Ali... jesu li Isusovi suvremenici bili jedini čiji su principi vrednovanja onoga što bi trebalo biti poželjno bili osporavani? Možda ne izjednačavamo prosperitet s Božjom naklonošću, ali dio tog mentaliteta još uvijek preživljava. Kad stvari krenu po zlu, mogli bismo pomisliti da nas je Bog napustio ili možda u nekim slučajevima čak zaključimo da nekome šalje određenu kaznu. Ili se možda osjećamo zadovoljni Bogom jer nam stvari idu dobro. Kad čitamo Blaženstva, možemo podijeliti iznenađenje slušatelja i biti zadržani onim što nam Isus govori. „Iza velikih pitanja, Bog želi otvoriti panoramu veličine i ljepote, koja je možda skrivena od naših očiju. Potrebno je vjerovati mu i napraviti korak prema susretu s njim te

prevladati strah da ćemo, ako to učinimo, propustiti mnoge dobre stvari u životu. Njegova sposobnost da nas iznenadi puno je veća od bilo kojeg našeg očekivanja.“[2]

Priprava za vječno

Gospodin je dobro svjestan novosti onoga što govori. Zna da će njegove izjave duboko potresti temelje njegovih sljedbenika, pa čak i neke skandalizirati. Ali želi ih – i nas – potaknuti na razmišljanje. „Želim razumjeti što Evanđelje govori. I čini mi se da bi često, umjesto dugih razmišljanja, bilo bolje reći (...): ne sviđa nam se ovo Evanđelje, protiv smo onoga što Gospodin govori. Ali što on time misli? Ako iskreno kažem da se na prvi pogled ne slažem, već sam obratio pažnju: jasno je da bih ja, kao današnja osoba, želio razumjeti što Gospodin govori. Na taj način možemo potpuno ući u srž Riječi“[3]. Ako želimo dublje

proniknuti u ono što nam Gospodin želi reći, moramo preispitati svoje živote u svjetlu njegove poruke i dopustiti si da nas iznenade.

Isus vidi zapanjena lica, čuje mrmljanje onih koji se pitaju je li ono što su upravo čuli istina... Svakako, njegove riječi zvuče lijepo, ali možda se čine pretjerano idealističkima. Možda pomislimo: Kako siromaštvo, kleveta ili progon mogu biti poželjni? Ono što govori ne odnosi se na mene; to je više za posebne ljude, ne za mene. Ovo je jednostavna izjava plemenitih ideala, ali s malo praktične primjene. Gospodin još jednom doživljava naš otpor da podignemo pogled i primimo ono što je veličanstveno, našu sklonost da sve svedemo na ono što je tek praktično i kontrolirano.

Blaženstva mogu obasjati život svakog kršćanina jer odražavaju Gospodinov zemaljski put. On želi

živjeti u nama, nadahnuti sva naša djela, učiniti nas "drugim Kristom". Da bismo to razumjeli i prihvatili, moramo se pouzdati u Isusa Krista.

Naravno, ono što Gospodin govori potpuno je novo. Oni koji ga slušaju shvaćaju da nije poput farizeja, koji samo diktiraju što je dopušteno subotom ili u drugim okolnostima. Ono što čuju jest cjelovit program za novi život, za sreću; iznenađujući program koji kao da proturječi svakoj prethodnoj ideji o tome što nam je može donijeti.

Možda su, razmišljajući o tome kasnije, apostoli i drugi učenici Gospodinovi počeli shvaćati da Isusove riječi otkrivaju dublji koncept sreće nego što su prije razumjeli. Svojim paradoksalnim izjavama Isus im je ponudio sreću koju siromaštvo, nepravda i progon nisu mogli nadvladati - sreću koja

nije ovisila o moći ili častima. Tko ne bi želio takvu sreću?

Mi, poput njih, imamo iskustvo da nas neke od tih stvari (nedostatak, bol, kleveta, nepravda) čine lošima, možda čak i smanjujući našu želju da budemo dobri; a druge (blagost, mir, milosrđe, čistoća srca), iako privlačne, mogu se činiti da zahtijevaju znatan napor, što nas plaši. Ali dobro smo svjesni da moć, vlast nad drugima, užici, bogatstvo ili časti donose samo prolazno i uvijek nedovoljno zadovoljstvo: ako bismo neposredno zadovoljstvo koje pružaju zamijenili za sreću, na kraju bismo se osjećali prilično prazno, čak i ako bismo postigli svoje ciljeve.

Naravno, Isusov prijedlog nije da akumuliramo svu moguću patnju na ovoj zemlji, kao da je sama bol putovnica za kasnije uživanje u nebu. On želi da budemo sretni i ovdje dolje. On jednostavno želi da

ne očekujemo sreću od prolaznog, od onoga što prolazi, već da se pripremimo da je pronađemo u onome što je istinski čvrsto, u onome što je vječno, u jedinoj stvari koja može zadovoljiti žeđ za beskonačnim u nama. U konačnici, poziva nas da negujemo stav onoga koji se u njega uzda, onoga koji živi s uvjerenjem da je biti s Bogom daleko vrijednije od doživljavanja prolaznih užitaka. On u konačnici želi da ovdje dolje naučimo živjeti od onoga što se, po njegovom milosrđu, nadamo uživati u cijeloj vječnosti. Ako, s Božjom milošću, uspijemo vidjeti njegovu ljubav u svakoj situaciji: u siromaštvu i bogatstvu, u časti i kleveti, u zdravlju i bolesti, u miru i progonstvu, pripremamo se za nebo (usp. Fil 4,11-13).

„Radost nije emocija trenutka: to je nešto drugo! Prava radost ne dolazi od stvari, od imanjanja, ne! Ona se rađa iz susreta, iz odnosa s drugima, rađa

se iz osjećaja prihvaćenosti, razumijevanja, ljubavi i iz prihvaćanja, razumijevanja i voljenja; i to ne na trenutak, već zato što je taj drugi, ta druga, osoba“[4].

Neuništiva sreća

Ta su učenja ostavila dubok dojam na apostole i njihove najbliže učenike. Zato su ih godinama kasnije, nadahnuti Duhom Svetim, zapisali u Evandeljima. I oni bi se iznenadili kad bi ih čuli, ali čak i tada su imali povjerenje - možda još uvijek u poveljama - u Isusa Krista; povjerenje koje će se dalje razvijati. Kada imamo taj stav, kada istinski vjerujemo da Bog želi da budemo sretni i zna što će nam pomoći da to postignemo, više ne odbacujemo ta učenja kao nerazumljiva, iznenađujuća ili teška. Umjesto toga, molimo Gospodina za pomoć da bolje razumijemo što znače i što predlažu za naš život danas.

„Blago siromasima duhom, jer njihovo je kraljevstvo nebesko.“
Gospodin zna koliko je lako zavesti se dojmom da što više imaš, to si sretniji. Zna da nam trebaju materijalna dobra, ali želi da naša sreća ne ovisi o njima. Želi da se distanciramo od stvari, kako nas ne bi odvrćale od onoga što je istinski važno: prisutnosti Boga i njegove ljubavi u našim životima.

Kad kaže: „Blago čistima srcem, oni će Boga gledati“, poziva nas da svoj pogled poistovjetimo s Njegovim i da njegujemo unutarnji život koji nam pomaže usmjeriti svoje misli i osjećaje prema Gospodinu. S druge strane, ako bismo o toj čistoći razmišljali kao o teretu, ograničili bismo se na borbu protiv iskušenja i neurednih impulsa; ali takva borba u konačnici vodi do patnje. Stoga nas Gospodinov savjet prosvjetljuje: dopustite Mu da preobrazi vaš pogled! Težite najvišem,

veličanstvenom! Jer tamo ćete otkriti čvršću i trajniju sreću.

„Blago gladnima i žednima pravednosti: oni će se nasititi.“ Isus nas potiče da želimo svetost, ali i da iskoristimo prilike kada se čini da pravde nema, da se oslonimo na Boga, a ne na sigurnost da su stvari onakve kakve bi trebale biti.

Na prvi pogled, moglo bi se činiti da glad za pravdom nema puno veze sa životima većine slušatelja, pa čak ni s našim vlastitim, budući da možda ne doživljavamo velike nepravde. Ali možda možemo razmotriti da Isus ovdje misli i na te svakodnevne nepravde. Na sve one stvari koje nas, kada se dogode, navode na razmišljanje: ovo se ne bi trebalo događati. Loše vrijeme koje uništava plan kojem smo se radovali, glavobolja, prerani slom, promjena planova, ispravak koji primamo u manje povoljnom trenutku, zadatak

koji moramo preuzeti zbog nemara kolege, stav nekoga tko nas kao da ignorira... Ova glad za pravdom, ovo iskustvo života koji nas ne tretira onako kako mislimo da zaslužujemo, prilika je da se usidrimo u onome što je istinski važno. Naravno, nevolje će nas uvijek pogoditi, ali ako vjerujemo u ovo učenje Isusa Krista, doći će vrijeme kada neće imati moć oduzeti nam radost, jer ćemo naučiti biti usredotočeni na Njega i shvatiti da nas te teškoće nužno ne lišavaju najvažnijih darova koje imamo; naučit ćemo živjeti u Božjoj ljubavi, koja nas nikada neće iznevjeriti.

Iznenadjenje slušatelja – naše – tada se pretvara u radost i želju da iskoristimo svaku okolnost kako bismo sve više ostali u Božjoj ljubavi i vidjeli ga u onome što nam život nudi: „Čovjek je stvoren za sreću. Vaša žeđ za srećom je, dakle, legitimna. Krist ima odgovor na vašu

želju. Ali on traži od vas da mu vjerujete“ [5].

Julio Diéguez / Foto: Francisco T. Santos (Unsplash)

[1] Sv. Josemarija, Pismo od 6. svibnja 1945., br. 42.

[2] Fernando Ocariz, „Dopustiti da nas iznenadi dobar Otac“, La Estrella, 25. siječnja 2019.

[3] Benedikt XVI., Kolokvij sa svećenicima Rimske biskupije, 26. veljače 2009.

[4] Franjo, Govor, 6. srpnja 2013.

[5] Sv. Ivan Pavao II., Govor, 25. srpnja 2002.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/kao-u-filmu-sreca-koju-
nista-ne-moze-oduzeti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/kao-u-filmu-sreca-koju-nista-ne-moze-oduzeti/) (9.04.2026.)